

Převlékání (5.4.2018)

Možná je to genderově nekorektní, ale odjakživa jsem přesvědčená, že chlapi mají lehčí život. Alespoň někdy. Alespoň v něčem. Třeba teď na jaře, kdy řeší pouze přezouvání auta - pravda, někdy i našeho, kdežto my ženy musíme řešit i mnohem závažnější problém, kterým je převlékání.

Zimní bundy a kabáty ledasco skryjí a k teplým válenkám se nejlépe hodí strečové kalhoty či volně pružící sukně. V takovém oblečení bývá pohodlně hodně dlouho. Nejdéle ovšem do doby, kdy se teploměr skokově vyšplhá o deset patnáct stupňů a tato skutečnost nás nemilosrdně postaví před skříň plnou věcí, které se přes zimní měsíce zákeřně a zlomyslně smrskly.

Tato realita je v mém případě o to krušnější, že jsem přes zimu střídala elastáky na doma, teplé tepláky na práci venku a elastické manšestráky na nákupy, a teď si mám zabalit věci, ve kterých budu moct strávit několik dnů na výstavě ve slušné společnosti. Strávila jsem dnes před skříň a zrcadlem drahnou a trudnou chvíli.

Myslím, že nemusím zabředat do podrobností, které asi většina dam zná ze své zkušenosti a o kterých muži většinou odmítají diskutovat. Se slovy „vždyť to máš dobrý“ se snaží opustit co nejrychleji prostor, přičemž svou kreditku svírají pevně v ruce nebo dokonce v zubech. Jako bychom ji snad neměly také!

Nemůžu tady tvrdit, že jsem to netušila, ačkoli jsem dlouho nestála na váze. Nebo spíš právě proto. Nejsem přece masochista, který se každé ráno bude týrat pohledem na vysoká čísla. Pro dobrý den se mám hned zrána na sebe usmát do zrcadla, a ne se spravedlivě urazit na váhu za její drzost.

Je to problém, je to trápení, jojoj, ale po pravdě, člověk, který o půlnoci sežere balíček čedaru a zapije ho kapučinem, si snad ani zhubnout nezaslouží.

{fshare}